

vselej v očesih zaboli, kedar ga iz bleva na svetlobo ženejo. Proti svetlobi obrnenu konju pa se preveč blišči in oko sčasoma oslabi.

Jako škodljivi so tudi usnjati naočniki. Uboga žival ne more naravno gledati, ne se prahu braniti. Tudi bič padne časih na oko, je rani in pogosto boleznini in slepoto zakrivi.

Kdor toraj hoče svojim konjem očesa varovati pred oslepenjem, naj odpravi previsoke lojtre nad jaslami, gnoj marljivo kida, pod z gipsom potroša, okna mogoče visoko v hlevu postavi, naočnike odreže in z bičem opazno ravna.

Sejmi. 20. junija Vitanje, 21. junija sv. Tomaž pri Velikej nedelji, 24. junija Konjice, Podsreda, Laško, sv. Janž na Dravskem polju. Zetale.

Dopisi.

Iz Slov. Gradca. (Odgovor.) V zadnji številki Slov. Gospodarja popravlja g. Trobej, učitelj Slovenjgraški, moj dopis iz Slov. Gradca češ, da binkoštni praznike ni bil on nad svojim stanovanjem zastavo razobesil, ampak njegov sosed, in da ta zastava ni bila velikonemška ampak belgijska. Naj pa tudi jaz svoje povem. Jaz sem bil na binkoštno nedeljo iz radovednosti zarano v mesto prišel, da sem svoje opazke delal; a vže takrat je zastava nad J. Trobejevim stanovanjem od vetra jako zamotana na strehi mirno ležala, ter ni se dalo lahko razsoditi, je li velikonemška ali belgijska; vendar pa to ljudje, ki so jo še prosto v zraku vihrati videli, trdili, da je velikonemška. — To se je tudi meni tem bolj verjetno zdelo, ker se je ravno g. T. pa podučitelj Seitler najbolje trudil, da se je ta slovesnost pod pokroviteljstvom dr. Tomscheggga na korist nemškemu šulvereinu vredila. Kterega učitelja slovenskega pa ni sram ud biti nemškemu šulvereinu? Kdor se drzne ta madež med Slovenci nositi, ta se naj ne čudi, ako ga ljudstvo tudi sposobnega ima, velikonemško zastavo razobesiti. No, in g. Trobej je ud šulvereina, tega najhujšega nasprotnika Slovencev. Sedaj pa še nekaj vprašanj: ali ni res, da je g. Trobej nekemu tovaršu, ki ima značaja dovolj, da se pretekle binkoštni praznike Slovincem protivnih demonstracij ni hotel vdeležiti, s svinčnikom pisal, da g. Baumgartner vže to vé in da zna to njemu jako škodovati; je li res g. Trobej bil tisti, ki je rekel, da Slovenjgraško pevsko društvo ne sme nobene slovenske pesmi peti, akoravno so nekteri društveni udje zahtevali, naj bi se tudi ktera slovenska pesem zapela. Dalje, ali ni res, da je g. Trobej tisti junak, ki je pri Lobeji v Slov. Gradcu na drevo splezal ter na zahtevanje dr. Tomscheggga z drevesnega vrha slovensko zastavo vzel, kamor so jo bili nek-

teri pametni slovenjgraški brizgalničarji obesili, dobro vedoč, da Slovenjgračani le od Slovencev ne pa od Nemcev živijo? Je li res, da je na ta svoj junaški čin najmenje 15 odličnih gostov od Lobeja odšlo? Ta zadnji junaški čin se je sicer uže pred enim letom zgodil, pa mi se ga še vedno dobro spominjamo. Naposled bi še dobro bilo izvedeti, je li res ali ne, da sta g. Seitler in g. Weixler tako skrbno stikala po onih številkah Slov. Naroda, katere je menda Matschnigg, urednik Celovških „Freie Stimmen“ potreboval, da bi Judu dr. Jaquetu pomagal — odgovoriti na pismo Kranjskega deželnega predsednika g. Winklerja? Sta li ta dva mlada gospodiča menda tudi s temi nasprotniki Slovencev v dotiki?

Iz Konjic. (Tukajšnji šulverein) je poslal k cesar-Jožefovi svečanosti v Ptuj deputacijo, ki je na spominek cesarja Jožefa II. venec položila. Ker se pa naši renegati vedno s svojo omiko in inteligenco ponašajo, jih hočemo svetu pokazati, kdo da so. — Prvi je človek, ki je nekda kot pomagač glinaste piske delal. Ker pa pri glini ni mogel lahko svojo velikodušnost in razumnost pokazovati, je postal najnižji pisac ali „škric“, ki se pa seveda obnaša, kakor da bi bil „prvi.“ Temu človeku bi mi svetovali, da bi raji na prihodnost mislil, kakor se pa z rečmi pečal, pri katerih ne sme gline poleg biti. Drugi v tej deputaciji je človek, ki se je sicer pri pisariji zdelal, ki pa je potem mali branjar ali „grajzlarček“ v Žičah postal. — Dalje so bili v tej deputaciji še nekateri, kakor neki debel mesarski pomagač itd. — Seveda v isti rog, kakor ti ljudje, trobi tudi tukajšnji poštni ekspeditor. Mi sploh ne razumemo, da ta človek, kateri skoraj čisto nič slovenski ne zna, tukaj službuje. Ako oddaš na tukajšnji pošti pismo ali kaj drugega s slovenskim naslovom, dobiš vložnico ali „recepis“ — še celo brez slovenskega tiska. — Namesto da bi se kot poštni ekspeditor mirno obnašal ter se svojih ur točno držal, hodi okoli ter agitira za nemški „šulverein“. Še celó v Zreče se je podal, da bi tamkaj katera na svoje limanice dobil. — Sploh ta človek bi rad posunil vse, kar je slovenskega; toda za to je še v vsakem oziru premal. Tem ljudem se še pridruževa človek, ki se rad „inženirja“ imenuje, akoravno inženirske šole še menda obiskoval ni. Sploh se sliši, da je le inženirjem table in verige nosil. — Ti ljudje, so — inteligenca naših renegatov — sedaj tudi „fortšritlari.“ Toda naj si bodo, kar hočejo, takim ljudem ne moremo drugače reči, kakor: „Bodi jim odpuščeno, saj ne vedó, kaj delajo.“

Iz Ptuja. (Deputacija k cesarju.) Našega okrajnega zastopa odbor je 5. t. m. sklical vse župane ptujskega okraja zavoljo volitve v deputacijo, ktera se ima presvitlemu

cesarju pokloniti. Prišlo jih je okoli 50. Načelnika namestnik g. dr. Gregorič jim je pomen tega shoda razložil, ter posebno povdarjal, kako dobrotljivega vladarja da imamo, skoro ni fare, kamor nebi naš cesar toliko in toliko stotakov vže daroval, in da smo dolžni, vladarju dostojno se zahvaliti. Potem so bili sledeči župani v deputacijo izvoljeni: Mikl Tomaž, pri sv. Marjeti, Vidovič Janez, v Pervencih, Cizerl Martin na Mostéh, Pihlar Štefan pri sv. Andraš-i. Kolarič Janez pri sv. Urbani, Čuček Martin pri sv. Bolfanku, Jurič Jakob pri sv. Lovrenci, Pislak Jožef na Gori, Štrafela Juri na Hajdini, Habjanič Jožef v Gruškovji, Šmigoc Matevž na Leskovci, Bezjak Jožef v Gruškovcih. Deputacijo bode vodil Mikl Tomaž.

Iz Ptuja Nemški liberalci z Gradca in Eggenberga so razposlali najpoprej „Tagespošto“ brez poštnine na tukajšnje župane, in sedaj pa še nemško adresu za podpisanje. Naši župani pravijo, da te adrese ne bodo podpisali in imajo prav, ker mi Slovenci imamo celo druge želje in potrebe, kakor Nemci; mi Slovenci več dače plačamo, kakor Nemci na gornjem in srednjem Štajerji, in vrh tega še od 35% v deželno blagajnico nam nič ne odpustijo, pač pa na tisoče goldinarjev za Anišo in Muro potrošijo, za škodo, katero nam Drava in Pesnica dela, pa je vsikdar možnja prazna. Župani pošiljajo tedaj adresu nazaj, ali jo v kot mečejo.

Iz Svičine. (Tatje) so na predvečer presv. rešnjega Telesa pri tukajšnjem predstojniku Andreju Kremavcu ulomili v hišo, ter precej obilni družini Kremavčevi odnesli vso praznično obleko, mnogo perila, 4 zlate, 2 zlata prstana s črkami A. K. in A. M. Uboga družina na praznik presv. rešnjega Telesa ni imela kaj obleči, da bi v cerkev šla. Ravno tisto noč so tatje ne daleč od ove hiše, še v nek drugi hram vlomili, ter nekemu pristavniku odnesli kruha in mesa. Tretjo noč potem so baje ravno tisti tatje blizo sv. Križa nad Mariborom vlomili v neko kmečko hišo, ter ondi zopet vso obleko odnesli. Ubogi kmet po dne mora se truditi in delati, da za silo svojo družino preživi in dačo plača, po noči mesto počivanja, pa bi moral čuvati in bedeti, da mu tatinski potepuhi njegovo malo imetje ne odnesejo; pa mu tudi ponočno čuvanje malo hasne, ker se dobro oborožanim tatom ne more v bran postaviti. To so gotovo britki nasledki liberalne prizanesljivosti, ker se potepuhom v ječah bolje godi, nego ubogemu kmetu na deželi. Pravijo, da je bil nek znani tat iz ječe spuščen, ki sedaj zopet svoje fatinske pajdaše krog sebe zbira in svojo nekdanjo tatinsko umetnost še veliko spretnejše nego poprej izvršuje.

Iz Maribora. (Princ Jovanova svečanost — nesreča.) Bogati dr. Otmar Reiser, Pekerski

mogotec, ki baje pri Dunajski hranilnici vsako leto zasluži 40.000 fl., kupil je tistega železnega nadvojvodo Jovana, ki so ga nekdanj v Zidanem mosti namenili postaviti. V nedeljo bilo je slovesno odkritje tega spomenika. Svečanosti udeležili so se: mil. knezoškof, c. k. namestnik Kübek, grof Meran, baron Moškon, cesarski svetovalec Mullé, general Kriegshammer, plem. Schreiner, ki so potem pri županu dr. Duhači obedovali. Dve slovanski deklici iz Pekar hotele ste venec položiti na spomenik, pa nekdo je rekel: das gehört in den Saustal, t. j. to gre v svinjak in deklici napodil. Ko je vse minolo in ste se deklici sramote in jeze jokale, dovolilo se je venec oddati. Dr. Duhač je pa po stari navadi kresnel po Slovencih v svojem govoru, kakor da bi ti hoteli Štajersko raztrgati. Nemškutar in renegat se ne poboljša kmalu. Nadvojvoda Ivan bil je vsem Štajercem prijazen in zato bi se Slovenci udeležili svečanosti, pa župan Duhač ni hotel čitalničarjev povabiti in toraj so izostali, samo slovenske zastave so izobesili. Sicer pa zraven prusačkega „šulvereina“ pošten Slovence ne hodi. — Usnarja Badelna sin je z neko žen ko, pravijo da gledišno igralko Langhammer, kot možki oblečeno, se peljal od Ruš po Dravi. Nacukrat se zvrneta v reko, on se reši, ona pa utone. Pravijo, da je Badelna smrti otel apotekar Bankalari in da so žensko mrtvo našli pri sv. Petru.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Zmaga Slovencev na Kranjskem pri volitvah v deželni zbor je nemškutarje silno potrla. Vidijo, da jim je Kranjska za vselej iz krempljev izvita, ter lahko sklepajo, da napredovanje Slovencev ni moči več zavreti. — V deželnem zboru štajerskem leze vse navadno pot. Dr. Dominkuš, prof. Žolgar, dr. Šuc, dr. Radaj bili so vendar enkrat v nekatere odbore od nemških liberalcev izvoljeni. Trg Lemberg bo odpisan od Sladke gore, sv. Marjeta na Dravskem polji pa od Prepole in Trnič ne, ker se gre za novo šolo pri sv. Marjeti. Kozjanski okrajni zastop ne shaja z dosedanjimi dokladami in dobi pravico še večjih nalagati. Strašno je to, kako nemške nekatere občine gospodarijo: Ivnik ali Eibiswald dobi dovoljenje občanom naložiti 125% občinske doklade (Gemeindeumlagen). Res žalostno za lepi kraj, Bog nas varuj liberalnega gospodarstva. Za Dobrno hočejo l 1884 izdati 18547 fl. pa se nadejajo dohodkov 25,887 fl. in bi tako imeli še 7000 fl. dobička. Muta prosi za 5000 fl. v zajem iz deželne blagajnice, da si vodo napeljati da v trg. Jeli resnično tega treba, to nam ni znano. — V Dalmaciji so skoro povsod zmagali slovanski nam bratje